

L'estremiment de les dàlies

La ciutat cansada, Premi Carles Riba 2016

Maria Cabrera

ens vam posar a fer temps: vàrem pastar-lo. el vam fer de la pena dels nens tots mudats el diumenge de rams, vam descordar-hi un vent molt flux i el vam atiar curiosament amb les mans. va ser l'inici d'un seguit de setmanes de feina: treballàvem esforçadament per no dir-nos res, un escuradents desmenjat penjant del precipici de la boca i tot l'avern dels mots que ens queia per terra. i de tant tocar-nos el buit, de tant fer-nos-el costella, ens vam escalfar com un vidre i ens vam dar la forma d'una llengua de foc: de la mida justa de l'esglai. la por se'ns va estendre pels camins de les venes, i les llenques de terra van sospirar per l'enèsim guaret i els fills morts en l'enèsima ràtzia. vam omplir un perol de nosaltres i l'aigua era fosca i espessa: et recordo remenant-la esforçadament amb un culler de fusta. entre el riure i la resina i la resina i el resignar no és tan llarga la distància, em vas dir: i ja tenies la boca plena només de la pena del tu, i ho vas dir just abans que se'ns llagués la mirada. l'alè dels boscos de nit se'ns va posar al clatell, i vam donar el pit a la fosca. la distància entre els camins s'espesseïa de ganes de fugir encara una distància més lluny, i ja no ens hi vàiem: totes les distàncies corrent amb xisclets de boira baixa i ocells sense rumb, i tu i jo incapaços de fer-nos d'ordre i fer-nos esbart i fugir-nos també. vam coure ferides a foc molt lent, i les vàrem llescar amb una ganiveta generosa, com qui talla un pa de xeixa: i ens les vam estendre pel tronc i les mans. pel sexe també, però diferent: però mineral. la saba íntima del mot solitud va dreçar una alzina altiva, i vam seure a la falda de l'ombra que feia, que ens convidava a esperar. un falciot amb el ventre ple d'ous secrets va venir a escalfar-se als nostres dits fets de branques, però ens va entendre la mirada carregada de vespre i això el va fer pondre: llavors vam covar durant mesos tres dubtes i un desig, com un mal atzar de les cartes. de les closques trencant-se no en vam poder parlar, que ja no hi érem, que no hi vam ser més, a dintre el nosaltres. però camí enllà, cadascú encimbellant-se en el seu jo, de cua d'ull vaig veure com ens seguia pels marges el primer estremiment de les dàlies.